

عنوان مقاله:

نقد عمیق گرایبی در غزل اعتدال (مبتنی بر آثار سیدرضا محمدی)

محل انتشار:

مجله پژوهش های نوین ادبی، دوره 1، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

پروین احمدی - دانشجوی زبانشناسی دانشگاه پیام نور استان کرمانشاه مرکز اسلام آباد غرب

خلاصه مقاله:

چکیده: در مواجهه با نوآوری هایی که در غزل پسا سیمینی صورت گرفت. برخی شاعران نیز درصدد برآمدند تا بین کفه ترازوی نوآوری و سنت گرایبی اعتدال را رعایت کنند. درواقع هم از پتانسیل ها و زبان و ساختار غزل کلاسیک بهره می بردند و هم از نوآوری های فرمی و زبانی غزل مدرن استفاده می کردند. از جمله این غزل سرایان می توان سیدرضا محمدی را نام برد که از لحاظ زبان و خنثیای آن زبانی فاخر را برگزیده که همچون زبان خراسانی دارای جملات سالم کوتاه است اما بسامد لغات در غزل محمدی امروزمین است. از لحاظ فرم نیز غزل محمدی در دهه هفتاد همچون هم عصرانش دارای نوآوری فرمی است اما پس از دهه هفتاد غزلش به سمت نئوکلاسیک گرایش پیدا کرد. هدف این نوشتار علاوه بر بررسی اشعار سیدرضا محمدی، پرداختن به این موضوع است که آیا محمدی را می توان جزء غزل سرایان نوآور یا جریان ساز معرفی کرد یا خیر؟ و آیا محمدی توانسته است در غزلش به هم افزایی سنت و مدرنیته دست یابد؟ نتیجه آن که در غزلیات محمدی کفه ترازوی مدرنیته از لحاظ نوآوری در فرم سنگین تر است اما بسامد این نوآوری ها آن چنان زیاد نیست که بتوان او را شاعری جریان ساز نامید بلکه می توان گفت ایشان به سبک شخصی خویش در نوشتار دست یافته است. محمدی با ایجاد اعتدال بین زبان فاخر و نوآوری های زبانی، توانسته است جنس سومی از زبان فاخر خراسانی و زبان شیء محور را به وجود آورد و دلیل به جنس سوم رسیدن قلم سیدرضا محمدی در یک دست بودگی و هم افزایی این دو شیوه زبانی در نگارش است.

کلمات کلیدی:

کلمات کلیدی: غزل اعتدال، نقد عمیق گرا، زبان، فرم، محمدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1627079>

